

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 8015200012
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015200012.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: I. N. U., trvale bytom v C., S. XXXX/XX, t.č. bytom v H., ul. D. XX, Q., právne zastúpeného JUDr. Lenkou Csikyovou, advokátkou, so sídlom na ul. Hlavná 137, 080 01 Prešov proti žalovanému: Okresnému úradu Prešov, Námestie mieru 3, 081 92 Prešov za účasti: 1/ IBEG, spol. s.r.o., IČO: 36 456 861, Prešov, Jilemnického 4, 2/ Fakultná nemocnica s poliklinikou J.A. Reimana, Prešov, Jána Hollého 14, 3/ I. S. I., C., S. XX, 4/ I. R. I., C., S. XX, 5/ C. N. Y., XXX XX H. - T. mesto, D. 1660/11, 6/ Y. Y., C., S. XX, právne zastúpených JUDr. Lukášom Kišel'ákom, advokátom, so sídlom Jarková 63, 080 01 Prešov, 7/ U. K., C., S. XX, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 20. októbra 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 20. októbra 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím Mesta Prešov zo dňa 11. júla 2014, č. B/6304/2014-Tu, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci žalovanému

na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) citujúc právnu úpravu § 37 ods. 1, 2, 3, v spojení s § 39, s § 39a ods. 1, s § 126 ods. 1, s § 140a ods. 3 a s § 140b ods. 1, s § 36 ods. 1 uvedeného zákona, a súčasne v intenciách právnej úpravy ustanovenej v § 3 ods. 3 písm. c/ vyhláška MŽP SR č. 453/2000 Z.z. a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok), postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca sa žalobou domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST zo dňa 20.10.2014, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Prešov zo dňa 11. júla 2014, č. B/6304/2014-Tu. Uvedeným rozhodnutím Mesto Prešov ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad rozhodol tak, že Stavba: MEDIK PARK - Dilongova ulica, Prešov sa bude realizovať na pozemkoch podľa evidencie nehnuteľnosti parc. č. KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/XX, KN-C XXXX/XX, KN-C 9696 (KN-E XXXX/X) kat. úz. C., ako je zakreslené v Celkovej situácii, koordinačnom výkrese stavby, ktorú vypracoval v apríli 2014 Ing. arch. I. M., autorizovaný architekt v mierke M=1:500. Pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu určil podmienky, ktoré uviedol vo výroku tohto rozhodnutia. Zároveň rozhodol aj o námietkach vznesených účastníkmi konania na ústnom konaní, ktoré sa uskutočnilo 30.04.2014.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že spoločnosť IBEG, spol. s r.o. podaním zo dňa 10.04.2014 podala návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby: MEDIC PARK - Dilongova ulica, Prešov na pozemkoch parc. KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/XX, katastrálne územie C.. K žiadosti pripojil záväzné stanoviská dotknutých orgánov, t.j. stanovisko komisie Mestského zastupiteľstva v Prešove pre územný plán, výstavbu, dopravu a životné prostredie zo dňa 06.08.2013, č. 6/2013, vyjadrenie Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s., závod Prešov, Kúpeľná 3, zo dňa 12.03.2014, č. 23564/2014/0, PD pre stavebný zámer, vyjadrenie prevádzkovateľa distribučnej sústavy VSD, a.s. k žiadosti o pripojenie do distribučnej sústavy zo dňa 28.03.2014, č. 4139/2014/5100996562, záväzné stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Prešove zo dňa 10.04.2014, č. 2014/01111-02/B.14-MŠ, vyjadrenie SPP k žiadosti o pripojenie odberného plynového zariadenia k distribučnej sieti zo dňa 14.04.2014, záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu Prešov zo dňa 22.04.2014, č. KPUPO-2014/8621-02/25166/UI, stanovisko Mesta Prešov, sekcie stavebného úradu a urbanistiky, oddelenia hlavného architekta a územného plánovania zo dňa 06.05.2014, č. B 7017/2014 - stanovisko k dokumentácii pre územné rozhodnutie, ktorým bol zodpovedný projektant Ing. arch. I., autorizovaný architekt vyzvaný upraviť návrh riešenia, ďalej stanovisko Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Prešove zo dňa 07.05.2014, č. ORHZ-P01-0659-001/2014, v ktorom sa uvádza, že Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Prešove posúdilo projektovú dokumentáciu stavby z hľadiska protipožiarnej bezpečnosti stavby pre územné rozhodnutie „Prešov, Dilongova, MEDIK PARK“ a s riešením protipožiarnej bezpečnosti stavby súhlasí bez pripomienok. Toto stanovisko nenahrádza stanovisko orgánu dozoru pre konanie nasledujúce podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a spolu s nimi overenou projektovou dokumentáciou ho požaduje predložiť pri kolaudačnom konaní.

Krajský súd mal ďalej preukázané, že v administratívnom spise sa ďalej nachádza Záväzné stanovisko mesta Prešov, sekcia stavebného úradu a urbanistiky, oddelenie dopravy, energetiky a životného prostredia zo dňa 29.04.2014, č. B-6809/2014, z ktorého vyplýva, že mesto Prešov ako príslušný orgán štátnej správy na úseku cestnej dopravy a územných komunikácií vykonávajúci miestnu štátnu správu vo veciach miestnych a účelových komunikácií k projektovej dokumentácii stavby „MEDIK PARK Dilongova ulica, Prešov“ na pozemkoch parc. KN-C XXXX/1, 8, 9, 10, katastrálne územie C.,

spracované Ing. arch. I. M. vydáva pre účely územného konania podľa § 140b Stavebného zákona toto záväzné stanovisko: Cestný správny orgán súhlasí s vydaním územného rozhodnutia na predmetnú stavbu. Zároveň cestný správny orgán súhlasí podľa § 3b ods. 3 Cestného zákona s dopravným pripojením stavby „MEDIK PARK Prešov“ na Dilongovu ulicu vybudovaním novej účelovej obslužnej komunikácie na pozemkoch parc. č. KN-C XXXX/X,X,XX, kat. úz. C..

Ďalej mal krajský súd preukázané, že oznámením o začatí územného konania zo dňa 10.04.2014, sp. zn. B/6304/2014-TÚ Mesto Prešov, sekcia stavebného úradu a urbanistiky oznámila začatie stavebného konania a nariadila prerokovanie návrhu na ústne pojednávanie a miestne zisťovanie na deň 30.04.2014 o 9:00 hod.. Začatie územného konania oznámila dotknutým orgánom štátnej správy a všetkým známym účastníkom konania. Následne oznámením o začatí územného konania zo dňa 15.05.2014, sp. zn. B/6304/2014-TÚ bolo oznámené dotknutým orgánom štátnej správy a všetkým známym účastníkom konania opakované pojednanie návrhu - oboznámenie účastníkov územného konania s posúdením vplyvu novostavby na okolitú zástavbu na deň 02.06.2014 o 9:00 hod.. Prílohu zápisnice z opakovaného územného konania vo veci umiestnení stavby zo dňa 02.06.2014 tvoria aj záväzné vyjadrenia dotknutých orgánov a účastníkov územného konania a ich námietky v územnom konaní. Listom zo dňa 17.06.2014 bol navrhovateľ - spoločnosť IBEC, spol. s r.o. vyzvaný na doplnenie návrhu a územné konanie bolo prerušené. Oznámením zo dňa 19.06.2014 mesto Prešov oznámilo účastníkom konania a dotknutým orgánom opakované pojednanie upraveného návrhu bez miestneho zisťovania s tým, že určil lehotu, do ktorej môžu účastníci konania nahliadať do spisu a uplatniť námietky, a to do 04.07.2014. Zároveň boli upozornení, že ak svoje námietky a pripomienky k návrhu neuplatnia najneskoršie do 04.07.2014, nebude sa na nich prihliadať. Listom, ktorý bol doručený mestom Prešov 03.07.2014 oznámili účastníci územného konania I. N. U., I. KW., I. S. I. a I. R. I. svoje námietky voči stavebnému zámeru. Mesto Prešov, sekcia stavebného úradu a urbanistiky, oddelenie hlavného architekta mesta a územného plánovania listom zo dňa 04.07.2014, č. 10032/2014, oznámilo stanovisko k územnému konaniu - opakovanému pojednaniu upraveného návrhu bez miestneho zisťovania, z ktorého vyplýva, že súhlasí s vydaním územného rozhodnutia predmetnej stavby za podmienok, ktoré uviedlo v tomto liste. Žiadalo, aby tieto podmienky boli súčasťou podmienkovej časti územného rozhodnutia o umiestnení stavby. V administratívnom spise sa nachádza aj záväzné vyjadrenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, krajský dopravný inšpektorát k odvolaniu žalobcu, z ktorého krajský súd zistil, že projektovanie miestnych a účelových komunikácií sa vykonáva podľa normy STN 73 6110, Dilongová ulica musí mať šírku 5,5m, prípadne je možné túto šírku redukovať na 5m pre obojsmernú dvojpruhovú komunikáciu s minimálne jednostranným chodníkom. Čo sa týka dopravnej priepustnosti, KDI nedisponuje aktuálnym nápočtom dopravnej zaťažnosti, preto sa k uvedenému vyjadriť nemôže. Zároveň vychádza z predpokladu, že príslušný cestný správny orgán stavbu posúdil aj z hľadiska širších dopravných vzťahov.

Krajský súd poukazuje na to, že podstatnou otázkou, ktorú bolo potrebné vyriešiť je, či záväzné stanoviská, na ktoré žalobca poukazuje, sú v súlade so zákonom a či sú dostatočne odôvodnené tak, aby mohli tvoriť podklad rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, konštatoval, že z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia - osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonoch ustanovených prípadoch), t.j. k porušeniu práva žalobcov na priaznivé životné prostredie v zmysle čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky týmto rozhodnutím nemôže reálne dôjsť. Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli reálne ukrátiť žalobcu na jeho vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, ani práve na súkromie, a preto nebol v tomto rozsahu splnený základný predpoklad potrebný k vecnému vybaveniu žaloby.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že nezákonným postupom a rozhodnutím správnych orgánov došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces a žalovaný mu fakticky odňal možnosť účinne brániť svoje práva v konaní, keď nezabezpečil riadne odôvodnené záväzné stanoviská, ani svoje rozhodnutie neodôvodnil náležitým jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, krajský súd uviedol, že v

konaní správnych orgánov, v ich postupe, ani v rozhodnutiach nezistil nezákonný postup správnych orgánov. Správne orgány sa dôsledne zaoberali všetkými námietkami žalobcu, aj iných účastníkov správneho konania vznesenými v konaní po tom, čo im umožnili vyjadriť sa k územnému konaniu.

Za nedôvodnú krajský súd považoval námietku žalobcu, ktorou najmä namietal, že považuje záväzné stanoviská Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Prešove zo dňa 07.05.2014, č. ORHZ-PO1-0659-001/2014, a záväzné stanovisko sekcie Stavebného úradu a urbanistiky mesta Prešov, oddelenie dopravy, energetiky a životného prostredia zo dňa 29.04.2014, č. B-6809/2014, za nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné pre chýbajúce odôvodnenie, pričom poukazoval na judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozsudok NS SR zo dňa 06.03.2012, sp. zn. 3Sžp/9/2011, rozsudok NS SR zo dňa 22.05.2014, sp. zn. 8Sžp/14/2013). Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzali z kladných vyjadrení a stanovísk dotknutých orgánov, uplatňujúcich záujmy chránené osobitnými predpismi z hľadiska životného prostredia, z hľadiska ochrany zdravia ľudí i z hľadiska dopravného riešenia, ktorých obsah je pre správny orgán záväzný (§ 140b Stavebného zákona), čím sa zachováva záväznosť požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách. Ak správne orgány pri svojom rozhodovaní vychádzali z kladných záväzných stanovísk a vyjadrení dotknutých orgánov a na tieto stanoviská vo svojich rozhodnutiach poukázali, nemožno konštatovať nezákonnosť ich rozhodnutí. V prípade, ak by účastníci nesúhlasili s obsahom a závermi z nich vyplývajúcimi, mali zákonnú možnosť uplatniť námietky proti obsahu záväzného stanoviska, čo však neučinili.

K námietke žalobcu, že žalobca vznesol námietku absencie odôvodnenia záverečných stanovísk Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Prešove a sekcie Stavebného úradu a urbanistiky mesta Prešov, oddelenie dopravy, energetiky a životného prostredia až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, krajský súd poukázal na koncentračnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 36 ods. 1, 2 Stavebného zákona, ktorou je ovládané územné konanie a z ktorého vyplýva, že účastníci konania svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, inak sa na nich neprihliadne. Krajský súd mal preukázané, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s ustanovením § 36 ods. 1 stavebného zákona. Oznámil účastníkom a dotknutým orgánom začatie územného konania a nariadil ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním a následne opakované ústne pojednávanie bez miestneho zisťovania. V oznámení upozornil účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, inak sa na ne neprihliadne. Žalobca, ako aj ďalší účastníci správneho konania vznesli svoje námietky, ktorými sa stavebný úrad v rozhodnutí o umiestnení stavby aj riadne vypořiadal. Žalobca námietku nedostatku odôvodnenia uvedených záväzných stanoviskách nevzniesol. Túto vznesol až v odvolaní. Napriek konzervačnej zásade sa žalovaný touto odvolacou námietkou zaoberal, dokonca vyzval dotknuté orgány na vyjadrenie sa k odvolaniu. Tieto orgány v odvolacom konaní predložili svoje vyjadrenia k uvedenej odvolacej námietke a žalovaný sa teda aj touto odvolacou námietkou vo svojom rozhodnutí riadne vypořiadal.

Krajský súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcu v súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť z dôvodu, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akými úvahami sa žalovaný riadil a ktoré skutočnosti vzal za podstatné pri svojom rozhodnutí. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je jasné a zrozumiteľné, poskytujúce dostatočný základ pre jeho preskúmanie. Mal za to, že pokiaľ žalovaný odôvodnil odvolacie námietky poukazom na kladné vyjadrenia a stanoviská dotknutých orgánov, uplatňujúce záujmy chránené osobitnými predpismi z hľadiska životného prostredia, z hľadiska ochrany zdravia ľudí i z hľadiska dopravného riešenia, ktorých obsah je pre správny orgán záväzný (§ 140b Stavebného zákona), čím sa zachováva záväznosť požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách, nemožno konštatovať nezákonnosť jeho rozhodnutia, nie je nevyhnutné, aby sa správny orgán zaoberal každou vznesenou námietkou, avšak musí byť z neho zrejmé, na základe čoho dospel k právnomu záveru vo svojom rozhodnutí. Z rozhodnutia žalovaného to jednoznačne vyplýva.

Podľa názoru krajského súdu nebolo preukázané, že by bolo žalobcovi v správnom konaní upreté právo na spravodlivý proces, keďže stavebný úrad, ako aj žalovaný postupovali v konaní v súlade s

príslušnými ustanoveniami Stavebného zákona a umožnili žalobcovi nahliadnuť tak do projektovej dokumentácie, ako aj do administratívneho spisu a vo veci mu umožnili vzniesť aj námietky. Žalobca mal možnosť nahliadať do spisu a oboznámiť sa tak s podkladmi rozhodnutia, o ktorom práve bol správnym orgánom poučený v oznámení o začatí územného konania.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov nepriznal, keď žalobca nemá nárok na náhradu trov konania, pretože nebol v konaní úspešný a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

2.

Odvolaie žalobcu

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove

č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 20. októbra 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím Mesta Prešov zo dňa 11.07.2014 Prot. Č. B/6304/2014-Tu, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd dospel k nesprávnym právnym záverom, keď žalobu zamietol, považujúc postup a rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa za zákonné. Vyslovil názor, že krajský súd sa správne nevysporiadal s námietkou vymedzenou článku III ods. 7 bod 1 žaloby, ktorou poukázal na absenciu riadneho odôvodnenia záväzných stanovísk dotknutých orgánov, a to záväzného stanoviska Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Prešove z 07.05.2014, č. ORHZ-POI- 0659-001/2014, a záväzného stanoviska Sekcie stavebného úradu a urbanisticky mesta Prešov, oddelenia dopravy, energetiky a životného prostredia z 29.04.2014, č. B- 6808/2014. S argumentáciou súdu prvého stupňa vo vzťahu k tejto námietke žalobca nesúhlasil. Mal za to, že krajský súd sa touto námietkou náležite nezaoberal, keďže sa nevysporiadal s podstatou námietky, a to, že predmetné stanoviská neobsahovali náležité odôvodnenie, resp., že odôvodnenie vôbec neobsahovali. Žalobca dôvodnosť tohto žalobného bodu opätovne oprel o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp 9/2011 z 06.03.2012 a rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžp 14/2013 z 22.05.2014. Dôvodil, že z odôvodnenia rozsudku ani okrajovo nevyplýva ako sa s touto argumentáciou žalobcu súd prvého stupňa vysporiadal.

Ďalej žalobca namietal, že krajský súd sa rovnako nesprávne vysporiadal s námietkou v bode článok III ods. 7 bod 2 žaloby, a to absolútneho opomenutia vymedzených námietok, ktoré žalobca v súlade s koncentračnou zásadou v správnom konaní vzniesol. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že správny orgán sa so vnesenými námietkami riadne vysporiadal, ako aj, že nebolo nevyhnutné, aby sa správny orgán zaoberal každou vznesenou námietkou. Mal za to, že ak sa správny orgán námietkami nezaoberal a v rozhodnutí náležite neodôvodnil, ako tieto námietky posúdil, nemožno konštatovať zákonnosť rozhodnutia. Poukázal na to, že opomenuté námietky vznesené v žalobe mali podstatný význam pre rozhodnutie v správnom konaní, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Sžo 220/2010 z 02.08.2011.

Súčasne žalobca namietal nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keď súd prvého stupňa sa s argumentáciou žalobcu vo vzťahu poukazom na uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu vôbec nevysporiadal a z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú úvahy, ktorými sa prvostupňový súd pri posudzovaní veci riadil. Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu prvého stupňa o nedôvodnosti konštatovania nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu pre nedostatok dôvodov. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 47 ods. 3 správneho poriadku a na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 242/2008 - 105 z 08.10.2009 žalobca namietal, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a

rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nemožno považovať za odôvodnenie, ktoré by predstavovalo presvedčivý podklad výroku rozhodnutia, keďže z nich nevyplývajú logické postupy a úvahy, na základe ktorých správne orgány dospeli k rozhodnutiu uvedenému vo výroku rozhodnutia, ako aj, že správny orgán na vznesené námietky žalobcu nereagoval. Trval na tom, že postupom a rozhodnutiami žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 Ústavy SR, keď ukrátením na právach je nutné rozumieť nielen ukrátenie na právach hmotných, ale aj procesných, dajúc do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo 227/2010 z 26.05.2010.

Záverom žalobca namietal, že rozsudok krajského súdu je postihnutý vadou spočívajúcou v absencii riadneho odôvodnenia, keď krajský súd sa v odôvodnení rozsudku náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu vymedzenými v žalobe uvedenými v bodoch III. až V. odvolania, keďže z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutočností a úvah dospel súd prvého stupňa k záveru o nedôvodnosti žaloby. V danej súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR IV. ÚS 296/09, III. ÚS 119 /03 a IV. ÚS 115/03.

3.

Kasačná sťažnosť príbratých účastníkov konania

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali kasačnú sťažnosť príbratí účastníci konania v 5. rade C.. N. Y., a v 6. rade Y. Y., právne zastúpení advokátom JUDr. W. Y.. Navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnili si náhradu trov konania.

V dôvodoch kasačnej sťažnosti poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 440 ods. 2 S.s.p. a rozsudok Najvyššieho súdu SR 7Cdo 15/2013 z 12.03.2013 namietali správnosť právneho záveru krajského súdu, keď krajský súd vyhodnotil okrem iných za nedôvodnú aj námietku žalobcu vo vzťahu k nedostatku, resp. absolútnej absencii odôvodnenia záverečných stanovísk Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Prešove a Sekcie stavebného úradu a urbanisticky mesta Prešov, oddelenie dopravy, energetiky a životného prostredia z dôvodu, že žalobca uvedenú skutočnosť nenamietal pri ústnom prejednaní veci, ale až v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Uviedli, že uvedený právny záver krajského súdu sa odchyľil od rozhodnutí žalobcom uvádzaných v žalobe - rozsudky Najvyššieho súdu SR z 06.03.2012 sp.zn. 3Sžp/9/2011, z 22.05.2013 sp.zn. 8Sžp 14/2013 a sp. zn. 3Sžp 3/2012. Výtýkali krajskému súdu, že vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom neuvádza, nevysvetľuje ani nijak neodôvodňuje, z akých dôvodov sa nestotožnil so žalobcom v žalobe uvádzanými súdnymi rozhodnutiami. Považovali za neudržateľné, aby v každom konaní, ktoré si vyžaduje rozhodnutie týchto orgánov, ktoré majú chrániť verejný záujem podľa osobitného zákona, teda aj záujmy účastníkov predmetného konania, v danom prípade záujem žalobcu, ako aj vedľajších účastníkov, okrem vedľajšieho účastníka 1/ museli „striehnuť“, či stanovisko štátneho orgánu bez ohľadu či je kladné alebo záporné, ktoré má okrem iného čiastočne konštitutívny charakter, je alebo nie je, resp. do akej miery je odôvodnené, keďže práve štátne orgány by mali podávať stanoviská, ktoré sú v súlade s ustálenou súdnou praxou, a preto aj povinnosťou uvedených štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia princípov právneho štátu.

Nesúhlasili s vyhodnotením žalobcovej námietky, že žalobca a ani ktorýkoľvek z vedľajších účastníkov nenamietali tieto námietky pri ústnom prejednaní, považujúc to v rozpore s ustálenou súdnou praxou, článkom 46 ods. 1 ústavy, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danej súvislosti poukázali tiež na to, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď.

Ďalej vyslovili názor, že skutočnosť, ak v odvolacom konaní došlo k odstráneniu vady záväzných stanovísk oboch vyššie popísaných štátnych orgánov, nemení to nič na skutočnosti, že v čase

vydávania prvostupňového rozhodnutia toto vychádzalo zo stanovísk, ktoré obsahovali vady a vzhľadom na uvedené aj prvostupňové rozhodnutie trpí vadou. V tejto súvislosti namietali aj vysporiadanie sa krajským súdom s námietkou žalobcu vo vzťahu k nezrozumiteľnosti rozhodnutia žalovaného pre absenciu úvah, na základe ktorých tento došiel k svojmu rozhodnutiu a v danej súvislosti namietali tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

4.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniam

K odvolaniam sa vyjadril žalovaný. Navrhoval, aby najvyšší súd podľa § 219 O.s.p. potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016. a aby účastníkom konania nebola priznaná náhrada trov konania. Uviedol, že nemá žiadne námietky proti odvolaním napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove

č. k. 4S/1/2015-66 zo dňa 5. mája 2016, plne sa stotožňujúc s jeho výrokovou časťou a aj s jeho odôvodnením.

5.

Vyjadrenia pribratých účastníkov k odvolaniu žalobcu

1/ K odvolaniu žalobcu sa vyjadril pribratý účastník IBEG, a.s. so sídlom Prešov, Jilemnického 4. Uviedol, že počas územného konania ako aj stavebného konania ako stavebník splnil všetky požadované podmienky určené platnou a prislúchajúcou legislatívou, taktiež rešpektoval pripomienky všetkých účastníkov stavebného konania a jeho snahou je realizovať výstavbu bez akýchkoľvek sporov. Výslovil presvedčenie, že súd by mal na tieto skutočnosti prihliadať, ochraňovať oprávnené záujmy občanov, ako aj zákonnosť a nedovoľiť jeho zneužitie osobami, ktorých snahou je úzky osobný prospech bez ohľadu na záujmy iných ako aj spoločnosti.

2/K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili pribratí účastníci konania v 5. rade C.. N. Y., a v 6. rade Y. Y.. Uviedli, že so skutočnosťami, námietkami, ako aj právnymi závermi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní sa stotožňujú v celom rozsahu a považujú ich za dôvodné, pričom trvajú na všetkých námietkach uvedených v ich kasačnej sťažnosti.

6.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti pribratých účastníkov konania v 5/ a 6/ rade

Ku kasačnej sťažnosti pribratých účastníkov konania v 5/ a 6/ rade sa vyjadril žalobca tak, že v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti a súčasne trval na dôvodoch ním podaného odvolania.

7.

Konanie pred odvolacím súdom

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2, 3 S.s.p. odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona

č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaných odvolaní (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 1 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného - Okresného úradu Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 20. októbra 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím Mesta Prešov zo dňa 11. júla 2014, č. B/6304/2014-Tu.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe žalobcu a z taktu vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť preskúmaných rozhodnutí napadnutých žalobou.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Okresného úradu Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 20. októbra 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/31315/91098/ŠSS-ST, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Prešov zo dňa 11. júla 2014, č. B/6304/2014-Tu.

Mesto Prešov rozhodnutím zo dňa 11. júla 2014, č. B/6304/2014-Tu, ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad rozhodol o umiestnení Stavby: MEDIK PARK - Dilongova ulica, Prešov na pozemkoch podľa evidencie nehnuteľnosti parc . č. KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/X, KN-C XXXX/XX, KN-C XXXX/XX, KN-C XXXX (KN-E XXXX/X) kat. úz. Prešov tak, ako je zakreslené v Celkovej situácii, koordinačnom výkrese stavby, ktorú vypracoval v apríli 2014 Ing. arch. I. M., autorizovaný architekt v mierke M=1:500; pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu určil podmienky a rozhodol o námietkach účastníkov územného konania, ktoré uviedol vo výroku tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych

orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným. (§ 247 ods. 2, 3 O.s.p.).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Povinnosťou správneho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej je v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. dať odpoveď na zásadné otázky týkajúce sa predmetu súdneho prieskumu nastolené žalobcom v žalobe.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keďže súdny prieskum rozhodnutí napadnutých žalobou vykonal v súlade s platnou právnou úpravou stavebného zákona ustanovujúcej územné konanie a vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby. Odvolací súd po vykonaní súdneho prieskumu preskúvaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím stavebného úradu, pri aplikácii zákonnej úpravy ustanovenej v stavebnom zákone dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, a to že žalobné námietky žalobcu neboli dôvodné k vyhovneniu žalobného návrhu, keďže nespochybnili správnosť a zákonnosť preskúvaného správneho rozhodnutia a postupu mu predchádzajúceho.

8.

Právne posúdenie odvolacím súdom

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších čŕt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

Podľa § 37 ods. 1, 2, 3, 4 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom

zist'ovani.

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámerni územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1, 2 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

V podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie, b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch, c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti, d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 42 ods. 1, 5 stavebného zákona územné rozhodnutie sa účastníkom oznamuje doručením písomného vyhotovenia.

V odvolacom konaní sa neprihliada na námietky a pripomienky, ktoré neboli uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote, hoci uplatnené mohli byť. Stavebný úrad je povinný účastníkov konania na to upozorniť v oznámení o začatí územného konania.

Podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 Správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podmienky na umiestnenie stavby sú výsledkom zosúladenia rôznych záujmov v území s prihliadnutím na budúce účinky stavby v území najmä z hľadiska ochrany životného prostredia, súladu urbanisticko-architektonického riešenia stavby s okolím, určenia polohy stavby na pozemku aj vzhľadom k susedným stavbám, pričom stavebný úrad je povinný pri vydávaní rozhodnutia prihliadať osobitne na vymedzené požiadavky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy. Predpokladom vydania rozhodnutia o umiestnení stavby v zmysle § 39a ods. 1, 2 stavebného zákona, je zistenie stavebným úradom v územnom konaní, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v §§ 32 a nasl. stavebného zákona. V zmysle § 37 stavebného zákona v územnom konaní o umiestnenie stavby stavebný úrad sleduje verejné záujmy, a súčasne skúma, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v § 38, teda sleduje ochranu vlastníckych práv. V územnom rozhodnutí stavebný úrad vymedzí územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, pričom ide predovšetkým o ochranu verejných záujmov v území, čo však nezaväzuje stavebný úrad rešpektovať aj záujmy právnických alebo fyzických osôb, ktorých práva alebo právom chránené záujmy by mohli byť budúcou stavbou dotknuté. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, na ktorom sa stavba umiestňuje, určujú sa podmienky pre umiestnenie tejto stavby a rozhodne sa o námietkach účastníkov územného konania. Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 117 stavebného zákona stanovuje právomoc stavebného úradu konať a rozhodovať o návrhu navrhovateľa o umiestnenie stavby, ktorého povinnosťou za tým účelom v súčinnosti s účastníkmi konania postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v správnom poriadku je zadovážiť si potrebné podklady pre vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby a v rozhodnutí vymedziť územie na navrhovaný účel, určiť podmienky pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu a rozhodnúť o námietkach účastníkov konania.

Z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa mal preukázané, že správny orgán prvého stupňa postupom v súlade s citovanou právnou úpravou stavebného zákona sa vecou náležite zaoberal, keď v územnom konaní žiadosť navrhovateľa IBEG, spol. s r.o., Prešov, Jilemnického 4, o vydanie územného rozhodnutia o umiestnení Stavby: MEDIK PARK - Dilongova ulica, Prešov, posudzoval na základe listinných podkladoch predložených navrhovateľom, záväzných stanovísk dotknutých orgánov v intenciách platných regulatív pre dané územie určených územným plánom mesta, či budúca stavba je v súlade s územným plánom mesta i s verejným záujmom, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu, nariadil pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a v územnom rozhodnutí rozhodol o umiestnení predmetnej stavby, vymedziac stavebný pozemok, určil podmienky pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu a rozhodol o námietkach účastníkov konania a v odôvodnení rozhodnutia sa s námietkami účastníkov konania i riadne vysporiadal. Z uvedených dôvodov bol zákonný postup žalovaného, keď podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu, ktorými namietal, že krajský súd sa správne

nevysporiadal s jeho námietkou vymedzenou v článku III ods. 7 bod 1 žaloby, ktorou poukázal na absenciu riadneho odôvodnenia záväzných stanovísk dotknutých orgánov, a to záväzného stanoviska Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Prešove z 07.05.2014, č. ORHZ-POI- 0659-001/, stanoviska Sekcie stavebného úradu a urbanisticky mesta Prešov, oddelenia dopravy, energetiky a životného prostredia z 29.04.2014,

č. B- 6808/2014 a súčasne, že krajský súd sa rovnako nesprávne vysporiadal s jeho námietkou uvedenou v bode čl. III ods. 7 bod 2 žaloby, a to absolútneho opomenutia vymedzených námietok.

Krajský súd uvedenými námietkami žalobcu sa zaoberal a náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na stranách 15 a nasl.. Odvolací súd s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa nepovažoval uvedené námietky žalobcu za relevantné pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného, sa stotožňuje a súčasne na dôvody ním vyslovené poukazuje. Na zdôraznenie správnosti záveru prvostupňového súdu uvádza. Územné konanie pre umiestnenie stavby je riadené koncentračnou zásadou. Zo skutkových zistení vyplývajúcej z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca ako aj pribratí účastníci (v 3. až 7. rade) v územnom konaní v súlade s koncentračnou zásadou nevzniesli námietky proti nedostatku dôvodov záväzných stanovísk dotknutých orgánov. Túto námietku vzniesol žalobca až v odvolaní proti rozhodnutiu stavebného úradu o umiestnení stavby. Napriek tomu v odvolacom správnom konaní žalovaný vyžiadal doplnenie dôvodov záväzných stanovísk dotknutých orgánov v zmysle odvolacích námietok žalobcu a v rozsahu ich doplnenia posudzoval vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, poukazom na ne, sa vyporiadal s odvolacími námietkami žalobcu proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy správneho poriadku ustanovujúcej odvolacie správne konanie (§§ 53 a nasl.) prvostupňové správne konanie a odvolacie správne konanie je potrebné posudzovať ako jeden celok. Z uvedených dôvodov, ak žalovaný ako odvolací správny orgán, vychádzajúc z odvolacích námietok žalobcu proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, vyžiadal doplnenie záväzných stanovísk dotknutých orgánov za účelom preskúmania zákonnosti prvostupňového správneho rozhodnutia o umiestnenie predmetnej stavby na preukázanie dôvodnosti žiadosti navrhovateľa o vydanie územného rozhodnutia a pokiaľ odvolací správny orgán na ne prihliadol a v odôvodnení rozhodnutia sa nimi vyporiadal v rozsahu odvolacích námietok žalobcu, takýto postup nie je možné považovať za rozporný so zákonom.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu vo vzťahu nedostatočného a nesprávneho vysporiadania sa prvostupňovým súdom s námietkou v bode čl. III ods. 7 bod 2 žaloby, odvolací súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, zistil, že krajský súd sa uvedenou námietkou žalobcu zaoberal v kontexte posudzovania zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, keďže námietkou kvality bývania žalobcom vznesenou v územnom konaní sa žalovaný náležite zaoberal a dal na ňu dostatočnú odpoveď na str. 10 a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

Odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keď súd prvého stupňa sa s jeho argumentáciou vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré uviedol v žalobe, vôbec nevysporiadal a z odôvodnenia rozsudku nevyplýva úvaha, ktorou prvostupňový súd pri posudzovaní veci sa riadil, a prijal záver o nedôvodnosti konštatovania nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 47 ods. 3 správneho poriadku a na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 242/2008 - 105 z 08.10.2009, tvrdiac, že postupom a rozhodnutiami žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 Ústavy SR.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré je v súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnej norme § 157 ods. 2 O.s.p.. V zmysle právnej úpravy uvedenej v právnej norme § 157 ods. 2 O.s.p. súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie

navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. O.s.p..

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie, venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Taktiež z ustálenej judikatúry ESLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

V zmysle judikatúry Súdneho dvora ako aj ústavného súdu sa pritom nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu vo vyššie zmienených intenciách a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj preskúmané rozhodnutie žalovaného dáva dostatočnú odpoveď na zásadné námietky žalobcu (nedostatok odôvodnenia záväzných stanovísk dotknutých orgánov - záväzného stanoviska Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Prešove z 07.05.2014, č. ORHZ-POI- 0659-001/2014, a záväzného stanoviska Sekcie stavebného úradu a urbanistiky mesta Prešov, oddelenia dopravy, energetiky a životného prostredia z 29.04.2014, č. B- 6808/2014, a neskúmanie zhoršenia kvality bývania vlastníkov susedných domov) vo vzťahu súladu predmetnej umiestňovanej stavby s územným plánom mesta, s verejným záujmom, ako aj so všeobecnými technickými požiadavkami na výstavbu.

Inštitút územného konania v zmysle právnej úpravy ustanovenej v §§ 32-42 stavebného zákona predstavuje mimoriadne zložitý proces, v rámci ktorého stavebný úrad posudzuje splnenie zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 37 v spojení s § 38 stavebného zákona. Výsledkom tohto konania je vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby (resp. zamietnutie návrhu navrhovateľa na umiestnenie stavby) na základe objektívnych okolností zistených v čase vydania rozhodnutia. Rozhodnutie o umiestnení stavby je individuálny správny akt stavebného úradu, ktorým stavebný úrad vychádzajúc a rešpektujúc účel a zmysel právnej úpravy územného konania, umiestňuje konkrétnu stavbu navrhovateľa v území a za tým účelom posudzuje konkrétne okolnosti vzťahujúce sa k predmetnej budúcej stavbe vo vzťahu jeho vplyvu na konkrétne okolnosti daného územia v súlade s územným plánom obce (mesta).

Z uvedených dôvodov, ak súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného sa nevysporiadal s námietkami žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu, na ktoré žalobca poukazoval v žalobe, takýto postup prvostupňového súdu nie je možné považovať za takú vadu konania,

ktorou prvostupňový súd odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, majúce za následok nezákonnosť rozsudku prvostupňového súdu.

V danej súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že účelom judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zjednocovanie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, nie je však absolútna. Rozhodnutie najvyššieho súdu je však právne záväzné v konkrétnej veci, v ktorej najvyšší súd rozhodoval o rozhodnutí podriadeného súdu. V ostatných prípadoch judikatúra najvyššieho súdu je podporná pri posudzovaní veci s obdobnou právnou problematikou. Povinnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho tak, ako aj krajského súdu ako súdu prvého stupňa, je zaoberať sa každou vecou samostatne. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v konkrétnej preskúmvanej veci, je povinnosťou správneho súdu posudzovať zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovaného individuálne a nezávisle od iných rozhodnutí orgánu verejnej správy ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v obdobných veciach.

V danej súvislosti odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa všetkým vlastníkom poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota tak, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). Taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 1 v znení dodatkového protokolu č. 1 poskytuje ochranu majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Na uvedenú právnú úpravu nadviazal zákonodarca aj v Občianskom zákonníku v §§ 123 a nasl., keď v právnej norme § 124 stanoví, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana. Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že oproti právu žalobcu na nerušený výkon jeho vlastníckeho práva, spočívajúci v kvalite bývania, je postavené právo navrhovateľa o vydanie rozhodnutia o umiestnenie stavby tiež na riadny výkon jeho vlastníckeho práva spočívajúci vo zveľadení jeho majetku.

Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva súčasne do pozornosti žalobcu právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.“

Vzhľadom aj k uvedenému odvolací súd v danom prípade považoval za správny a zákonný postup správnych orgánov oboch stupňov, keď v preskúmvacom konaní, predmetom ktorého bolo posúdenie žiadosti navrhovateľa o vydanie rozhodnutia o umiestnenie stavby, upriamili svoju pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania a to tak v prípade navrhovateľa, ako aj žalobcu a ostatných účastníkov územného konania. Pokiaľ teda správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zveruje stavebný zákon, pri výkone verejnej moci dohľadali nielen na dodržiavanie relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k územnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a v rámci svojej rozhodovacej činnosti poskytovali ochranu výkonu práv všetkým účastníkom tohto konania, takýto postup treba považovať za správny a súladný so zákonom. Odvolací súd vychádzajúc aj z uvedeného, považoval za vecne správne a súladné so zákonom rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, keď na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu navrhovateľovi vydali územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby, keďže z výsledkov dokazovania vyplynulo, že umiestnenie predmetnej stavby je v súlade s podmienkami ustanovenými v § 37 v spojení s § 38 stavebného zákona. Odvolací súd v postupe správnych orgánov oboch stupňov tiež nezistil, že by sa správne orgány dopustili takého porušenia procesnoprávných predpisov, ktoré by spôsobovalo porušenie práva žalobcu na spravodlivé konanie v

zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy, majúce za následok nezákonnosť ich rozhodnutí.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym právnym záverom a rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok rozhodnutie vo veci (nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia). Na základe skutkových okolností vyplyvajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie, preto odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa aj v rozsahu námietok príbratých účastníkov konania v 5. a 6 rade, uvedených v ich kasačnej sťažnosti. Ich kasačnú sťažnosť posúdil v zmysle § 492 ods. 3 S.s.p., ako odvolanie proti rozsudku krajského súdu, podané v zákonnej lehote. Odvolací súd vzhľadom k tomu, že uvedení príbratí účastníci konania vo svojom opravnom prostriedku vzniesli proti rozsudku krajského súdu v zásade totožné námietky ako žalobca v odvolaní, s ktorými sa vypořiadal v znení uvedenom vyššie, svoje závery neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Z rovnakých dôvodov ako považoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu, aj námietky príbratých účastníkov vznesené v ich odvolaní (kasačnej sťažnosti) proti rozsudku krajského súdu považoval odvolací súd za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť ich odvolacieho návrhu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.